ZPRAVODAJ FARNOSTÍ HUSOVICE A SOBĚŠICE

SRDÍČKO

ročník XXX.
21. 6. 2026
2

„KDYŽ PRACUJU PRO FARNOST, PRACUJU TAK TROCHU PRO NEBE.“
Rozhovor s Katkou Burianovou

Vcházím do farní kanceláře. Za stolem u počítače sedí Katka a vedle ní Didak. Oba mě zdraví, panuje zde uvolněná atmosféra. Katka tiskne úřední lejstro, dává na něj razítko a předává Didakovi k podpisu. Didak před odchodem kontroluje kalendář v mobilu, aby s Katkou věděli, co dnes ještě bude potřeba zařídit. Nyní už nás nechává samotné a náš rozhovor může začít…

Kači, přestože bydlíš kousek od kostela, tuším, že nejsi původem odtud. Mohla bys nám prozradit, odkud pocházíš a co Tě přivedlo do Husovic?
Pocházím z Vyškova a do Husovic jsem se přestěhovala za manželem.

Jednou ses mi zmiňovala, že jsi nebyla celý svůj život praktikující. Aktuálně se připravuješ na přijetí svátosti biřmování. Popíšeš nám stručně svůj příběh, jak Tě Bůh oslovil k životu z víry?
Já jsem byla pokřtěná, když mi byly čtyři roky, a potom jsme s maminkou do kostela tak nějak chodily. Ale potom přestala chodit maminka a přestala mě tam brát, když jsem byla ještě dítě. Takže následovalo takové dlouhé nic, nebo skoro nic, ale když jsme se s manželem chtěli vzít, pro oba bylo jasné, že svatba bude v kostele. A když jsme měli přípravu na manželství, tak jsem cítila nebo slyšela skrze otce Filipa to volání. Ale můj muž nechtěl být praktikujícím katolíkem, tak jsem pokrčila rameny a nechala jsem to být. Totéž volání jsem slyšela, když jsme přinesli syna Filípka ke křtu, a pak do třetice, když jsme nesli ke křtu syna Davídka, a to už jsem se nenechala odradit, to už jsem řekla: „Tak holt budu do toho kostela chodit sama.“

To je krásné. Mohla bys popsat, co v naší farnosti děláš?
Mám na starosti kancelář, takže když budete chtít vystavit potvrzení o křtu, tak to budu já. Když přijdete pokřtít dítě, zapíšu to do matriky a vystavím vám list na památku. Když budete mít svatbu, zase to budu zapisovat do matrik a připravovat papíry kolem dokola. Když na nábožku

dojdou lepidla, tak je budu objednávat. Takže jedna věc je kancelář. Druhá věc je, že mě Didak požádal, jestli bych nechtěla mít i nějaká nábožka. Nakonec jich mám celkem dost a nakonec jsou tím, co mě na té práci nejvíc baví.

Když Tě Didak o učení nábožka poprosil, věděla jsi hned, že do toho půjdeš? Nebo jsi měla trochu respekt z práce s dětmi?
Když za mnou Didak přišel s touto nabídkou, úplně přesně to zapadlo do toho, co jsem si přála – mít nějakou práci v kanceláři a trošku se věnovat dětem. Samotnou mě překvapilo, že nábožko je nakonec to, co mě tak baví. A kancelář… to dělám tak mimochodem.

Jaké to je, pomáhat spravovat farnost? Máš předchozí zkušenost s prací v administrativě. Je to hodně jiné než administrativa v soukromé firmě?
(zamyšlení…) Je, je to určitě takové radostnější, protože mám pocit, že to má fakt smysl. Že to má velký smysl. Že to je dobré, že to lidem pomáhá na jejich cestě k Bohu. A hrozně hezky to vystihuje dcera Magdička, když říká: „Maminka pracuje pro našeho Boha." Já to tak prostě cítím, že když pracuju pro farnost, pracuju tak trochu pro Nebe. A mám to hrozně ráda a jsem za to vděčná. *(dojatě)*

Jaký je Didak šéf?
(smích) Parádní. Mám se tady moc dobře na faře, je tady vždycky veselo, vždycky dobrá nálada. Nezažila jsem tady žádné drama.

Přejděme k práci katechetky. Tobě se uplynulý školní rok podařilo v naší farnosti založit Katecheze Dobrého Pastýře (KDP). Pokud o tom někdo nikdy neslyšel, v čem se tyto katecheze liší od klasického nábožka?
Využíváme tady principy Montessori pedagogiky. Když máme schůzku s těmi nejmenšími dětmi v Katechezi Dobrého Pastýře, já tam nejsem jako učitelka, ale jako jejich průvodkyně. Já s nimi jdu po té cestě. Máme spolu rovnocenný vztah v tom, že dítě i já jsme spolu na cestě a já jsem možná trošku zkušenější, tak je trošku vedu a ukazuju jim trochu tu cestu. Ale přistupuju k nim s velkým respektem. Není to o tom, že já něco vím a tebe to naučím, ale pomáhám dětem hledat jejich vlastní cestu. A je to mnohem víc o vztahu k Bohu než o znalostech. Ty přichází spíš mimochodem. Důležité je ukázat dětem Boží lásku ke člověku a nechat ty děti macerovat v Boží lásce.

Jak bys zhodnotila první rok katechezí a co vnímáš jako výzvy do budoucna?
Uplynulý rok to byla trošku divočina, protože to bylo přece jenom poprvé. Před rokem, když jsem do toho chtěla jít, jsem měla jenom nějakou vizi a prostě jsem se do toho pustila. A potom bylo tolik různých překážek, ale vždycky, když přišla nějaká výzva, tak k ní přišlo okamžitě i řešení. Takže kromě spousty výzev v tom byla i spousta požehnání. Třeba se přihlásilo dětí dvakrát tolik, než jsme odhadovali, takže jsme museli otevřít dvě skupinky namísto jedné. A Pán mi poslal spolupracovnice, které se té služby rády ujaly a dělaly ji naprosto skvěle. Nebo když jsem potřebovala vyrábět malý oltář, tak tady byl v postulátu Antonín, který mi ho vyrobil. Když jsem potřebovala vyrábět nějaké drobnější pomůcky, můj manžel

Práce s dětmi na Katechezi Dobrého Pastýře. Co se stane se zrnem, které padne do země, aby mohlo přinést hojný užitek? J 12,24

proměnil naši v kuchyň v dílnu a vyrobil, co bylo potřeba. Když jsem potřebovala malovat figurky – já, která absolutně neumím kreslit – najednou jsem zjistila, že když je to pro Katechezi Dobrého Pastýře, že i malovat umím. Takže všechno takhle až úplně zázračně klapalo a šlo.

A vize do budoucna?

Chceme pokračovat. Kolegyně moje zlaté si dělají kurz Katecheze Dobrého Pastýře, abychom byly ještě lepší než loni a abychom těm dětem dokázaly ještě líp sloužit. Samozřejmě děti porostou a tady ta katecheze funguje v trojročích. Takže my tady zatím máme první stupeň KDP, což je tři až šest let. S tím, že když děti začnou chodit později, věkové rozpětí se trošku rozšíří. Nicméně až tím projdou, navazuje na to druhý stupeň. A tak počítáme s tím, že jak nám děti dorostou, už bude jenom jedna skupinka těch mladších a jedna těch starších. A tam je zajímavé, že v rámci KDP se dá udělat i příprava na první svaté přijímání. Zase to probíhá trošku jinak, než je příprava, kterou teď tady máme. Jak je celá Katecheze Dobrého Pastýře o vztahu dítěte s Ježíšem, i tady to tak je. Neřekneme: „Jsi ve třetí třídě, je čas," ale mluvíme s dětmi o té svátosti a dítě na začátku školního roku můžeme buď pozvat, anebo ta iniciativa má ideálně vzejít od něho, že řekne: „Já bych se chtěl připravovat." Potom dál chodí do té své skupinky, ale má nějaké lekce navíc. A myslím si, že ta příprava může být strašně hezká. Tak uvidíme, jak se nám bude dařit, jak to dětem půjde, co na to bude říkat pan farář...

Máme za sebou první svaté přijímání dětí, na které jsi prvokomunikanty už poněkolikáté připravovala. Je to každý rok stejné? Pokud ne, v čem byl tento rok výjimečný?

Bohu díky jsem je nepřipravovala sama, ale se sestrou Dorotkou. A já jsem jí nesmírně vděčná za to, že ji mám vedle sebe, protože její zkušenosti, její znalosti, její klid a rozvaha, to mi neuvěřitelně pomáhalo. A přípravka je taková výzva v tom, že člověk se snaží ty děti co nejlíp připravit na to, že přijmou takovou úžasnou, nádhernou a velkou svátost. A velká výzva je v tom, že přijdou děti strašně různorodé. Některé děti člověk zná osobně, vídá je v kostele, zná se s rodičem a tak nějak to s nimi jde úplně lehce. Pak jsou děti, u kterých odhadujeme, že do kostela asi moc nechodí. A je těžké někomu říkat, co znamená která část mše, když ani neví, že ta mše nějaké části má. No a pak do toho tam padnou děti, které jsou zase trošku živější... Jsou tam samozřejmě děti, které nevědí nic, ale jejich osobní zájem je tak velký, že to nasávají jak houba. U jiných dětí si říkáme, zda u nich naše snahy zanechaly nějaké následky. Tím, že je nezkoušíme, je těžké vidět u nich výsledek našeho snažení. Takže náročné na přípravě na první svaté přijímání je uchopit skupinu jako celek, protože v šestnácti dětech není možnost individuálního přístupu. A potom se už jenom modlit, abychom byly schopny připravit je tak, aby tu svátost mohly opravdu krásně prožít. Celý rok jsme se za ně dost modlili. Maminky v rámci Modliteb matek je dostaly na starost, aby se za ně modlily. Strašně krásný okamžik byl, když jsme prosili lidi z farnosti, aby se za ty děti modlili. Já si fakt myslím, že se to všechno sešlo a díky tomu ta slavnost byla krásná. Děti opravdu byly krásné a úplně se rozptýlily ty moje obavy ohledně jejich připravenosti. V den prvního svatého přijímání jim zářily oči a byly takové natěšené.

Už jsme se toho trochu dotkly, ale co pro Tvůj duchovní život znamená doprovázení dětí na jejich cestě za Ježíšem?

Je to pro mě velká čest a úplně si říkám: „Pane, fakt jsi mi to svěřil? Zrovna mě, mě sis vybral?“ No, a tak se snažím a dělám, co můžu. A fakt mě to těší, fakt z toho mám radost. Kolikrát ty děti učí mě, jsou s nima hezký chvíle… *(slzy v očích)*

Máš i nějakou vtipnou historku s dětmi? Věřím, že jich bude asi hodně.

Teďka je jedna úplně čerstvá. Měli jsme s dětmi po prvním svatém přijímání poslední setkání, kde jsme to trošku oslavili a mohli to společně hezky ukončit. Tak jsme byli na zmrzce a pak jsme si povídali. A já jsem se těch dětí ptala, jak prožily tu oslavu, jestli jim přijeli nějací hosté, jestli dostaly nějaké zajímavé dárky, které je potěšily. A jeden chlapec říká: „Já jsem dostal popeláře z Lega.“ Tak jsem tak jako koukala, protože většina dětí dostala třeba Bibli nebo zlatý křížek nebo něco takového. A najednou buch, popeláři. A nějaké jiné dítě říká: „No, však Pán Ježíš je takový popelář. Myslím tím, jak sbírá ty naše hříchy.“ *(smích)* A mně to přišlo takový hezký, že to je fakt.

K závěru si dejme pár rychlých otázek. Velká duchovní konference nebo víkend v tichu uvnitř kláštera?

Víkend v tichu. Tichu, tichu, tichu. *(smích)*

Kytara nebo varhany?

(dlouhé přemýšlení…) Tak to nevím. To fakt nevím.

Ranní nebo večerní?

Večerní.

Teď to bude úplně jasný, ale musím se zeptat. Kalhoty nebo sukně?
(smích) Sukně.

Hody nebo fašank?
Ó... Tak radši hody, ty jsou v létě.

Poslední otázka. Ze kterého místa máš nejraději pohled na náš kostel?
Asi odkudkoliv, protože to je to doma. Takže když jsme někde, kde je výhled, vždycky hledáme náš kostel, protože tam je to doma.

Katka mi ještě po skončení rozhovoru kladla na srdce, ať za ni na tomto místě poděkuji otci Didakovi za to, že jí svěřil práci ve farnosti, sestře Dorotce za to, že je její oporou, a spolupracovnicím na Katechezích Dobrého Pastýře za to, že se s ní do toho pustily. A já děkuji Katce za krásný a ze srdce vedený rozhovor. *Klára Špetíková*

MINISTRANTSKÁ POUŤ V RAJHRADĚ 19. 4. 2026

Rozhovor br. Didaka s ministrantem Filipem

Didak: Ahoj Filipe, Ty jsi ministrantem, a tak jsem Ti chtěl položit několik otázek: jak ses dostal k ministrování?
Filda: Já jsem se dostal k ministrování tak, že mi v tom hodně pomohl Martin Maliňák, který mě každou středeční mši lákal a lákal k ministrování, takže jsem nejprve v pondělí a středy začal chodit ministrovat.

Didak: Jak prožíváš svoji službu u oltáře? Jak Ti je u oltáře?
Filip: Je mi tam skvěle a je to prostě super! Služby jsou dobré, jsou tam skvělí kluci, je s nimi sranda, je to prostě SUPER.

Didak: Jaké bylo téma ministrantského setkání na Rajhradě?
Filip: Tímto rokem nás hodně provázejí kněží Bula a Drbola a tak tomu bylo i na

pouti. Po cestě byly tematické úkoly a luštili jsme tajenku.

Didak: Kdo je to ten Bula a Drbola?
Filip: Bula a Drbola byli naši kněží, kteří budou brzy blahoslavení. Tito kněží byli odsouzeni ve zmanipulovaném procesu a popraveni jen pro svou službu Bohu.

Didak: Filipe, další otázka: Co si odnášíš domů z ministrantského setkání z Rajhradu?
Filip: Odnáším si spoustu dobrých vzpomínek na zajímavé úkoly, na nádhernou mši s biskupem Pavlem a celá ta pouť byla naprosto super.

Didak: Úplně poslední otázka: která mše se Ti za dobu ministrování nejvíce líbila a proč?
Filip: Zelený čtvrtek – ten den jsem byl na dvou mších. Na mise chrismatis na Petrově, kde se obnovovaly kněžské a jáhenské sliby, a potom tady u nás.

Didak: V čem Tě ta mše svatá zaujala?
Filip: Nejsilnější zážitek pro mě byla služba u mytí nohou, jednoho z učedníků zastupoval i můj táta.

Didak: Filipe, děkuji Ti za rozhovor a těším se, až vyjde v Srdíčku. Ahoj!

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO ŽENY 21. 4. 2026

V tento den bylo o ženy postaráno s veškerou péčí, občerstvením, obědem. Občerstvit jsme mohly nejen svoje tělo, ale i duši. Promluvu vedla Marie Sterzová, která je především Boží dítě, po celou dobu ji provázel Duch svatý a modlitby bratra Josefa. Bylo občerstvující se ujistit, že Ježíš je náš Pán a že cokoliv děláme, děláme pro něj, i když si občas myslíme, že všechno zvládneme sami. V každé z nás rezonovalo něco jiného. Promluva směřovala i ke vztahům žen k manželům a dětem. Každá jsme dobrá na něco jiného, všechny jsme vzácné a milované, s každou má Pán svůj plán. Před obědem jsme prožili čas s Ježíšem při adoraci. Potom byl čas na kávu a možnost duchovního rozhovoru či svaté zpovědi.

Některé jsme se zúčastnily přímluvné modlitby v době, kdy probíhala Křížová cesta v kostele. Kdo ve víře v Boha prosí, ten dostane, proste a žádejte nemožné, modlíme se a jsme uzdraveny. Mě Ježíš v modlitbě uzdravil z rakoviny.

Na závěr byla mše svatá, kterou vedl bratr Didak, každá z nás připojila svoji prosbu. Některé jsme přistoupily i ke svátosti pomazání nemocných.

Na faře potom ještě proběhlo setkání a sdílení svědectví. Děkujeme za tento den, kdy jsme mohli spočinout v Ježíšově náručí.

Každé ženě mohu duchovní obnovu doporučit.

Věra Ludmila

POUŤ DO KŘTIN 2. 5. 2026

Z Mariánského údolí jsme vyrazili za krásného počasí s modlitbou růžence. Pěších poutníků bylo třicet a zdolali jsme celkem 16 km dlouhou trasu. V kostele nás krásně přivítal P. Metoděj. Br. Ignác celebroval mši svatou. Vybídl nás, abychom složili k Panně Marii vším, čím žijeme, a svěřili to tak skrze Ni do rukou Páně. Moc děkujeme Láďovi za perfektní vedení. Díky za krásný poutní čas.

Br. Didak +

DOPIS FRANTIŠKÁNŮ Z UKRAJINY

Milí bratři,
Pán vám dej svůj pokoj!

24. únor se zapsal do historie jako začátek jedné z největších tragédií naší doby. Není pochyb o tom, že po druhé světové válce je současná válka na území Ukrajiny nejrozsáhlejší, co se týče masivního použití zbraní a počtu zapojených osob; bohužel je tomu tak i v případě počtu obětí. Naše země, Ukrajina, neprávem trpí kvůli ruské invazi. I když se zdá, že mnoho měst není přímo zasaženo boji, není ukrajinské srdce, které by nebylo válkou zraněno; nedostatek bezpečnosti a bolest nás každý den víc a více tísní.

V této zkoušce cítíme především potřebu vám, drazí bratři, vyjádřit velké DÍKY. Píšeme vám, protože jsme si jisti, že mnozí z vás se za nás již přimlouvají. Děkujeme všem, kteří nezůstali lhostejní k naší bolesti a podali nám pomocnou ruku konkrétní pomocí. S pokorou uznáváme, že bez vaší podpory a vaší aktivní lásky by naše přítomnost zde byla ohrožena. Pro nás je nesmírnou milostí patřit do duchovní rodiny, jako je ta naše, která nám dává pocit, že jsme živými údy téhož těla.

Na základě tohoto společenství, které nás spojuje, bychom se s vámi nyní chtěli podělit o to, co nám leží nejvíce na srdci: prosíme vás, abyste pokračovali v MODLITBÁCH. Na Ukrajině byl 24. únor vyhlášen Národním dnem modlitby. My, jako Menší bratři, jsme strážci velkého duchovního daru, který pochází od Pána. V tomto roce, kdy slavíme 800. výročí úmrtí svatého Františka, cítíme ještě silněji poslání prosit o milost Nejvyššího.

Žádáme vás, zejména v tomto výročí, ale i nadále, abyste se modlili za mír na celém světě, za spravedlivý mír na Ukrajině a – jak nás o to požádala Panna Maria ve Fatimě – za obrácení Ruska. My k Rusům nechováme nenávist, ale prosíme za ně – za obrácení podobné tomu, jaké prožil Zacheus po setkání s Pánem: obrácení, které vede k uznání spáchaného zla a k hojné nápravě vůči těm, kterým bylo ublíženo (Lk 19, 1–10).

Modlete se za chudé lidi, kteří trpí: za ty, kteří ztratili své blízké, svůj domov nebo nesou na svém těle stopy invalidity. Válka na Ukrajině je také, nebo především, duchovní válkou; je to boj mezi dobrem a zlem, který vyžaduje nové obrácení ke Kristu. Proto jako Menší bratři cítíme povinnost hlásat a svědčit o dobru a víře v Krista, který je Láska.

Každý den se modlíme za vás, naše dobrodince a přátele, aby vám dobrý Bůh odplatil: „*Tak ať vaše světlo svítí před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích*“ (Mt 5,16).

Ať Pán požehná vaši misii a brzy nám daruje radost z míru.

S bratrským pozdravem, Menší bratři na Ukrajině

Fr. Justynian Horodechnyj
Fr. Benedykt Sviderskyy

ROZHOVOR S BERNARDEM ONDŘEJEM MLÉČKOU

Bernarde, mohl bys nejprve kratince představit sám sebe a svou cestu k zasvěcenému životu?

Pocházím z Olomouce a vyrůstal jsem mezi skauty – takže mám velmi blízký vztah k přírodě. A k františkánům jsem se dostal skrze kapucíny v Olomouci. Rád jsem tam chodil, prožíval jsem tam vždycky takový vnitřní pokoj a pak jsem začal vnímat, že mě Pán volá víc a víc právě tímto směrem.

Co následuje, když se takto člověk rozhodne pro řeholní život – jak je to konkrétně u vás františkánů?

Může se obrátit na mě nebo na provinciála a my ho pak skrze nejbližší bratry doprovázíme, snažíme se společně rozlišovat, jestli má opravdu povolání, než do té řeholní rodiny vstoupí. Během roku pořádáme i různé akce pro hledající, jako 48 hodin františkánem – tam může přijet kdokoli a udělat si trošku představu, jaký ten zasvěcený život je. Když se pak rozhodne, že tedy ano, že k nám chce vstoupit, tak následuje povinná formace na různých místech, kde působíme. Pro mě jako pro toho, kdo tyto adepty doprovází, není cílem někoho z nich dostat do kláštera, ale spíš poznat, kde ho chce mít Bůh.

Mohl bys popsat, v čem spočívá františkánská spiritualita a jak dnes františkáni žijí?

Jsou tam zásadní takové tři prvky. První je skromnost života, druhý důraz klademe na bratrství, společenství – opravdu se snažíme žít spolu jako rodina a vzájemné vztahy jsou pro nás hodně důležité. A třetí věc, že se pohybujeme mezi lidmi v jejich prostředí – v tom se třeba lišíme od kontemplativních řeholí. V rámci České republiky máme hodně na starosti farnosti, takže fungujeme jako kněží. Ale bratři mají i různá jiná povolání – konkrétně jeden spolubratr je psychoterapeut, jiný pracuje v hospici…

Co konkrétně máš ve farnosti a ve vaší františkánské provincii na starosti?

V Husovicích je nás celkem šest františkánů. Já jsem tady jako farní vikář – takže hodně funguju přímo ve farnosti a z toho mám velkou radost, protože můžu být nablízku lidem a vidět, jak Pán působí. V rámci františkánské provincie mám na starosti pastoraci nových povolání a další věci – třeba komunikaci a prezentaci navenek, tedy sociální sítě, webové stránky…

Ty sám jsi na sociálních sítích aktivní. Vnímáš, že je tohle prostředí pro vás františkány nějak zásadní, že byste měli více působit i tam?

Mě tohle téma hodně zajímá. Z mého pohledu – spousta běžného života se už vlastně odehrává na sítích, mladé lidi v dnešní době to svým způsobem utváří, formuje… A proto je důležité, aby i křesťanství, a tedy i františkáni tam byli nějak přítomní. Myslím, že to tak trochu máme i v naší spiritualitě. Velcí kazatelé jako byl sám sv. František nebo Bernard Sienský a další, kázali na náměstích, používali u toho spoustu obrazových technik, František třeba vytvořil vůbec první betlém. A tak si říkám, že sociální sítě jsou vlastně tomuto velmi podobné.

Pojďme se teď na chvíli zastavit právě u osobnosti svatého Františka. Čím tě oslovil kdysi a čím tě oslovuje dnes?

Na Františkovi mě oslovuje jeho srdce, které plane pro Boha. Takže je tak plný Boha, že nechce mít vůbec nic jiného. Druhá věc, která se mi moc líbí, že František vnímá Boha jako Otce, dobrého Otce, který pečuje o své děti. A proto si pak dokáže uvědomit, jak je všude okolo sebe obklopený obrovskými Božími dary. A možná poslední věc, která je pro mě na Františkovi zásadní, je právě důraz na bratrství.

Nedávno jsi spolu s několika dalšími lidmi odcestoval na takový, řekněme, ekumenický pobyt do Japonska. Jací jsou japonští křesťané, co tě tam zaujalo?

Celé to vzniklo tak trochu neskutečně. Jedna protestantská církev v Japonsku dostala takové vnuknutí, že má jít do České republiky. Její členové se pak dostali k nám františkánům a dozvěděli se, že před pár lety proběhlo na Bílé hoře smíření mezi katolíky a protestanty (8. 5. 2021 se na

Bernard a Jakub před poustevnou Takaši Nagaie v Nagasaki, autora knihy „Zvony z Nagasaki" a kandidáta svatosti

Br. Bernard v cele sv. Maxmiliána Kolbeho v Nagasaki

Bílé hoře sešlo 60 evangelických pastorů a 60 katolických kněží, kteří se zde společně modlili a vzájemně si odpustili, pozn. red.). A ty Japonce to tak oslovilo, že pozvali několik lidí z české církve, aby o tom přijeli svědčit do Japonska.

Tam jsme potom navštívili Tokio a Nagasaki, a byl to pro mě velmi požehnaný čas. Ta země má vůbec zajímavou historii – křesťané tam byli několik set let těžce pronásledováni. Třeba v Nagasaki jsme navštívili křesťanskou čtvrť, do níž pak na konci druhé světové války spadla atomová bomba. Oni říkali, že vlastně tak vyvrcholilo jejich utrpení a že tam tehdy zemřelo mnohem víc křesťanů než za celá ta staletí pronásledování. Protestantská církev, která nás pozvala, má také velkou úctu k františkánským mučedníkům, kteří zde zemřeli (skupina františkánských misionářů z Filipín, byli ukřižováni v roce 1597, pozn. red.), a každoročně se setkávají na místě jejich mučednické smrti. To pro mě byl velmi silný zážitek.

Máš kromě svatého Františka, o kterém už byla řeč, ještě nějaký jiný vzor, který se snažíš následovat?

Já mám těch vzorů spoustu. Třeba mezi svými bratřími. Líbí se mi jeden příběh – je zase o sv. Františkovi – jednou se ho někdo ptal, jaký bratr je dokonalý. A on řekl, že dokonalý bratr je pokorný jako tento bratr, skromný jako další bratr, chudý jako další… a vlastně tak vyjmenoval třeba deset těch bratří a na každém z nich ocenil jednu jejich vlastnost. A já mám pocit, že takto to funguje i u nás. Každého ze svých

bratří v komunitě i mimo ni si můžu vážit pro něco jiného. Jeden z nich je mi vzorem v tom, jak dokáže oslovovat lidi na okraji. Na druhém mě inspiruje jeho zápas o modlitbu, na jiném zase jeho srdečnost.

A kdybych měl jmenovat světce, tak určitě Charles de Foucald, který žil mezi Tuarégy. Na něm obdivuji jeho velkou lásku k Ježíši a skrytost. Pak mám moc rád Maxmiliána Kolbeho – pro mě je to takový vizionář evangelizace. No a poslední světice, kterou mám hodně rád, je sv. Terezie z Lisieux. Právě kvůli její jakoby dětské víře a naprosté odevzdanosti Ježíši.

Terezie Breindlová

(rozhovor vyšel na stránkách biskupstvi.cz)

JAK NA APLIKACI DONÁTOR

O aplikaci Donátor už jste nejspíš slyšeli. Možná ale váháte, jestli to není moc složité. Není – posuďte sami. Aplikaci si zdarma stáhnete na donator.cz/aplikace (funguje pro Android i iPhone) a jednou se přihlásíte ke svému donátorskému účtu. Kdo účet ještě nemá, zaregistruje se během pár minut. A pak už je to otázka chvilky: při sbírce v kostele stačí aplikace otevřít, dát QR dát do sbírky, načíst telefonem QR kód umístěný na sbírkovém košíku a potvrdit částku, kterou chcete darovat. Aplikace eviduje všechny vaše dary a na konci roku automaticky dostanete potvrzení pro daňové účely.

Ondřej Špetík

PLÁNOVANÉ AKCE

27. srpna: Úklid kostela po stavebních akcích
25.-28. září: Farní víkend Pozďatín
3. října: Tranzitus sv. Františka (kaple Klarisek v Soběšicích)
4. října: Slavnost sv. Františka z Assisi

SRDÍČKO
zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: **Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370**

Kontakt: **srdicko.husovice@seznam.cz** **http://www.farnost-husovice.cz**

Četnost vydávání: **dvouměsíčník** Ročník, číslo a den vydání: **XXX, 2/2026, 21. 6. 2026**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Didak R. Klučka, OFM; Ondřej Špetík** (šéfredaktor)**; Klára Špetíková**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 12. 6. 2026.